

Mặt nạ yêu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Tôi mò vào facebook của Phong, tự nhủ đây sẽ là lần cuối. Đã đến lúc tôi cần tháo bỏ bộ mặt này rồi.

Một cái khuôn...

Linh

- Anh ấy thích đọc sách, thích Marc Levy, thích màu trắng, thích cà phê sáng
- Phương vừa nói vừa lắc đầu cười bất lực - Mà tớ thì cậu biết đấy.

- Chúng ta giống nhau mà - Tôi cười tít mắt trả lời Phương. Có lẽ đó là câu trả lời hợp lý nhất lúc này vì tôi cũng không biết nói gì với cô ấy lúc này.

Đọc sách, màu trắng, cà phê sáng và hàng chục thứ khác Phương đã kể sẽ không bao giờ chạm tới hai đứa chúng tôi-hai cô nàng Hip hop. Chúng tôi thích “feel the beat” , thả hồn vào âm nhạc hơn là nghiền ngẫm, mơ mộng trong những trang sách; Chúng tôi thích hòa mình vào không khí hứng khởi sôi động hơn là tĩnh lặng một tách cà phê sáng; Chúng tôi thích quần thun, áo over size sặc sỡ hơn là chiếc váy trắng tinh khôi và chúng tôi thích giày bệt, thích đi nhanh, thích cười lớn hơn là đôi giày cao gót cùng với những bước đi từ tốn, yêu kiều và nụ cười đầy tinh tế.

Trở trêu thay, đọc sách, cà phê , váy trắng hay giày cao gót lại là điều mà Phong - anh chàng Phương yêu - mơ về người tình lý tưởng của anh ấy. Họ đã quen nhau trên facebook. Họ trao đổi những tấm ảnh, họ trao đổi sở thích và họ kết bạn. Không biết từ lúc nào, Phương đã xem face của Phong như ngôi nhà thứ hai của cô ấy, không biết từ lúc nào, chuyện của Phong đã trở thành chủ đề đầy hứng khởi của Phương trong mỗi buổi trò chuyện của hai đứa. Đầy hứng khởi đó là Phương, còn tôi thì chỉ cười ừ chiều lòng nhỏ bạn thôi, làm sao bạn hứng khởi khi còn chưa bik mặt anh ta (hay đúng hơn là tôi không nhớ, gương mặt trong hình làm sao tôi nhớ nổi). Đôi khi tôi ước rằng Phương bớt yêu anh ta một chút cho lỡ tai tôi đỡ khổ đi.

- Cậu nghĩ tớ có nên đồng ý gặp mặt Phong không?

- Không! - Tôi trả lời với những gì tôi đang nghĩ.

- Tại sao?

Và đây là những gì tôi đang nghĩ:

- Với bộ dạng của cậu lúc này? Tóc ngắn tomboy? Áo này? Quần này? Giày

này? Và cái tướng này? Cậu muốn mất đi những buổi chat face hả?

Phương hiểu những điều tôi nói, cô ấy ngồi buồn. Tôi cũng buồn, yêu một người mà tiêu chuẩn của người ấy không hề dính dáng đến mình thì thật đớn đau nhưng biết sao được, chúng tôi là chúng tôi. Phải vậy thôi.

- Tớ quyết định rồi! Tớ sẽ gặp. - Phương nhắm nghiền mắt quyết định như sợ ánh mắt dò xét của tôi sẽ làm cô ấy đổi ý.

- Và...

- Với những gì tớ có.

Một cái hẹn...

Linh

Buổi hẹn diễn ra trong một tiệm Capuchino, không hề là sở thích của Phong. Phương nói nếu cô ấy không tự tin về vẻ bề ngoài thì hãy cho cô ấy đặt niềm tin vào thức uống yêu thích của mình. Tôi không thể nói gì nữa rồi, ngoan cố, cố chấp, cứng đầu, cái con nhỏ này.

Tôi được nhận nhiệm vụ ngồi ở một góc nhỏ trong tiệm, bạn biết đấy, lần đầu hẹn với một người lạ, đó là đảm bảo an toàn. Phương và tôi đến sớm để đợi một chàng trai. Phương nói muốn tới sớm để lấy tự tin, mặc dù tôi đã nói rằng con gái không nên vồn vã như thế. Nhỏ bảo “kệ”, nó không muốn bị dẫn dắt. Có lẽ dù gì tôi vẫn là đứa tinh tế hơn Phương. Vì thế tôi để tóc dài, có muốn thay đổi cũng dễ. Đôi khi tôi lại có suy nghĩ ấy.

Rồi 15 phút sau, một anh chàng mặc áo sơ mi phẳng lì, đeo kính gọng nhỏ đầy trí thức bước vào. Không khó để nhận ra anh ta là Phong. Bạn không thể nhớ một người trong hình nhưng sẽ nhận ra người ấy khi bắt gặp. Anh ta rất khác, theo tôi là vậy.

Họ đã bắt đầu nói chuyện, còn tôi bắt đầu muốn thay đổi...

Một cái gặp...

Phong

Nếu ta không biết đến những người bó hẹp trong cuộc sống của ta, có lẽ ta sẽ thấy cuộc đời thật đáng chán. Tuần trước tôi đã gặp một cô bé rất đáng yêu và có gì rất kì lạ. Đúng là kì lạ. Cô ấy khác, rất khác với những chuẩn mực về một cô gái trong mộng của tôi. Mạnh mẽ, năng động và rất khác thường. Có lẽ vì thế mà tôi đã nhận cô bé làm em kết nghĩa. Cô bé chu mỏ bĩu môi tỏ ý không hài lòng. Nhưng nhìn vẫn rất tự nhiên, vẫn đầy sức sống. Bạn biết đấy, làm sao phá vỡ chuẩn mực mà mình đã tôn thờ trong bao lâu nay chứ. Có điều quả thật là cô bé đã làm tôi có những cảm giác rất kì lạ. Ngồi quán capochino với con cô nàng tomboy cá tính, không có cái cúi đầu e thẹn, không có cái nhún vai nữ tính. Thật khiến trí tò mò của con người được kích thích.

Nhà sách, đó là nơi tôi ưa thích và thường xuyên lui tới, nếu có ai theo dõi tôi thì sẽ biết, không khó để tìm tôi đâu. Tôi muốn tìm một quyển sách cho cô em kết nghĩa, phải đọc sách, con người phải đọc sách, đó là điều tôi tự đặt ra và tôi muốn ai cũng nghĩ như tôi. Còn gì đau đớn hơn khi Văn học nước nhà đi xuống chỉ vì những con người ít đọc, lười suy ngẫm. Một quyển sách chứa đầy tri thức, cảm xúc và triết lí nhân sinh mà lại phải bỏ góc thì đau đớn gì bằng. Ai cũng nói tôi già, nói tôi quan trọng hóa vấn đề, nhưng có ai biết những quyển sách đã cho con người những giá trị lớn lao gì không?

- Anh ơi! Xin lỗi!

Một giọng nói nhẹ nhàng cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Một cô gái sau lưng tôi nói với vẻ bối rối:

- Anh có thể lấy giúp em quyển sách ở kệ trên được không ạ?

Tôi nhìn lên theo ngón tay của cô ấy, là quyển Bảy ngày cho mãi mãi của Marc Levy. Tôi đã đọc quyển ấy không biết bao nhiêu lần rồi, điều kì lạ là mỗi lần đọc tôi lại có một cảm xúc khác nhau. Còn nhớ...

- Anh ơi!

Lại cắt ngang. Tôi chợt nhớ ra mình có một nhiệm vụ vừa được giao. Với tay lấy quyển sách, tôi cảm thấy kì lạ khi Bảy ngày cho mãi mãi lại được đặt ở kệ trên cao, cùng hàng với những bộ sách dày cả về thời gian lẫn trang giấy.

- Đây! Em thích Marc levy hả?

- Dạ vâng!

Cô gái đón lấy với cái cười tí mắt như trẻ con được quà. Lúc này tôi mới có thời gian nhìn cô gái lạ mặt này. Một làn hơi nóng chợt phả vào mặt tôi hay dòng máu trong người tôi đang sôi lên cũng không biết nữa. Một cô gái tóc dài đeo băng đô, chiếc váy trắng qua gối, một màu trắng thuần, giày cao gót màu như pha lê, từng điểm nhìn của tôi cứ thay đổi khi nhìn cô. Nếu tôi là một người máy được lập trình thì cứ mỗi điểm nhìn trong tim tôi lại vang lên một tiếng chuông reo vui kì lạ. Cô gái bước ra từ trong mộng, cô gái có vẻ bên ngoài chuẩn mực. Một cô gái...

- Anh có thích không?

Lại cắt ngang. Một cô gái thích cắt ngang dòng suy nghĩ.

- Thích! - Tôi trả lời, không biết là thích Marc Levy hay là thích...

Cô gái mỉm cười, cô quay mặt lại kệ sách. Có lẽ cô ấy ngượng. Điều ấy lại như một liều thuốc kích thích mạch máu của tôi. Nãy giờ hình như tôi đã đứng hình thì phải. Tôi sẽ không thể nữa, người trong mộng giờ đã xuất hiện, sao tôi có thể để cô ấy biến mất được.

Ngay khi cô gái định quay đi thì tôi liền lên tiếng:

- Em chưa đọc quyển này hả? Nó được xuất bản ở nước mình lâu rồi mà?

- Em đọc phiên bản tiếng anh trước rồi mới đọc quyển này!

Cô ấy cười. Tôi chợt lóe lên thêm một tia hy vọng:

- Anh cũng thế! Nhưng anh thích khi dịch ra hơn.

Cô khẽ cuối đầu:

- Khi dịch ra rồi, nó được thêm nhiều nhưng cũng mất đi không ít.

Một lời nói ẩn ý, hay đó là chính ý nghĩa của nó. “Thêm được nhiều nhưng cũng mất đi không ít”. Một cảm giác kì lạ lại thấp thoáng trong suy nghĩ của tôi. Mất và được? Nhưng tôi chưa thể xác định đó là điều gì. Tôi chỉ biết rằng cô gái ấy đang dần chiếm lấy trái tim tôi trong một khoảng thời gian không thể ngắn hơn.

- Em có sở thích tặng sách. Đôi khi tặng xong lại muốn có lại quyển ấy - Cô lắc đầu cười - Anh thấy có lạ không chứ?

- Em đi nhà sách một mình sao? - Tôi trả lời một câu không hề liên quan đến mạch câu chuyện. Nhưng nếu nói tiếp tôi sợ sẽ yêu cô đến chết mất. Bất cứ điều gì cô nói này giờ cứ như tặc tử tôi vậy, sao lại có người giống mình đến thế chứ?

- Em thích dạo một mình, “chết trong sách là cái chết rất phong cách”.

Tôi hình như lại đứng hình lần nữa. Đây là câu nói lúc trà dư với đám bạn, nhại theo theo câu nói đùa của bọn nó : “Chết vì gái là cái chết rất êm ái”. Rồi thấy hay hay, tôi đặt làm châm ngôn sống. Sao cô ấy lại...

Cô tiếp tục lướt ngón tay trên những đầu sách, điểm nhìn của tôi thay đổi theo ngón tay ấy. Tôi có cảm giác lồng ngực mình đang hóa sách, ngón tay ấy đang bấm từng nút một, từng mã khóa đang được hóa giải và trái tim tôi sắp mở ra để chào đón cô. Tôi bạo gan nói:

- Chúng ta quả thật có nhiều nét tương đồng. Có thể em không thấy nhưng đó là sự thật đấy.

- Thật sao? Anh cũng thích Marc Levy ? hay anh cũng thích cái chết êm ái?

- Cả hai! Chúng ta có thể uống cái gì đó thay cho lời làm quen không?

Tôi mở miệng hỏi và đang thầm cầu nguyện trong lòng. Cầu xin thượng đế đừng phá hỏng một nét nào trong bức tranh hoàn hảo này, ít nhất là hoàn hảo đối với tôi.

- Một tách cà phê nóng cho một quyển sách hay.

Tôi nhắm mắt gật đầu mãi nguyện:

- Anh tên Phong! Còn em?

- Em tên Linh.

Hai sự thay đổi...

Linh

Bạn không biết chuyện gì có thể xảy ra trong vòng một tuần đầu và bạn có biết con người có thể sẽ thay đổi chỉ trong một ngày?

Đó là sự thật. Sau lần hộ tống Phương đi gặp Phong. Tôi đã thay đổi. Những câu chuyện Phương kể về Phong, về sở thích của Phong trở nên đầy lý thú đối với tôi. Tôi cóp nhặt nó như từng viên đá quý. Tôi làm theo nó như một bản năng. Tôi thức nhiều đêm chỉ để đọc xong một quyển sách của Marc LeVy, tôi mày mò trên mạng thật nhiều để biết người ta nói gì về những quyển sách ấy. Tôi tập đi guốc, tập trang điểm, cố gắng tìm ra chiếc váy mà Phong hay đề cập với Phương. Tôi ít gặp Phương một chút và tất nhiên là từ chối để Phương giới thiệu tôi với Phong. Chúng ta chỉ có 3 giây để tạo ấn tượng ban đầu với ai đó. Tôi muốn một hình ảnh thật hoàn hảo. Nhiều đêm tôi tự dẫn vật mình vì những điều đang làm và sắp làm. Tuy nhiên, tôi đã làm và có lẽ là đã thành công.

Tôi đã không gặp Phương 2 tuần rồi. Một phần tôi muốn dành nhiều thời gian để ở bên Phong. Những câu chuyện của chúng tôi cứ vui dần đi mặc dù tôi không hề muốn. Cà phê sáng giờ đây có khi chỉ là hai con người ngồi ngắm nhìn hai tách cà phê cùng với những câu hỏi xã giao bình thường. Tôi cần thay đổi, phải thay đổi để cứu vãn tình thế. Nhưng làm sao tôi thay đổi đây? Tôi đã thay đổi rồi mà. Giờ đây trong tôi là một con người kì lạ, con người ấy được tôi dựng lên như một tượng đài và tượng đài ấy cứ vậy và vẫn vậy, có thể sẽ mãi vậy! Tôi cảm thấy sợ.

- Em nghĩ con người có thể thay đổi không?

Phong chợt mở lời khiến tôi giật mình.

- Sao anh?

- Anh cảm thấy mình đang thay đổi. Hình như là vậy. Em có tin rằng người ta sẽ thay đổi điều mà họ từng nghĩ là mình sẽ trung thành mãi mãi?

Tôi khẽ gật đầu:

- Dạ có! Em cũng nghĩ vậy.

Hai tách cà phê lại lặng im. Nhưng dường như trong lòng hai con người lại đang gợn sóng.

- Chúng ta về thôi.

Tôi lặng lẽ đứng dậy. Chúng tôi bước bên nhau như một cặp hoàn hảo. Hai con người trùng khớp nhau đang rẽ về hai hướng khác nhau. Trái tim tôi hình như cũng đang rẽ hướng.

Phong

Tôi không biết vì sao Linh lại xuất hiện trong đời tôi, phải chăng đó là cuộc sắp xếp của Thượng đế chăng? Ngài cho tôi gặp người trong mộng để làm gì đây? Để tôi vui sướng hay để tôi nhận ra một sự thật. Ngài cho tôi một đặc ân mà không phải người con trai nào cũng có được. Tôi đã không bỏ lỡ một người, bỏ lỡ một cơ hội. Linh đã giúp tôi gần hơn với trái tim mình, gần hơn với thứ tình cảm chân thật của bản thân và gần hơn với cô em gái của tôi. Phải rồi, cô em gái của tôi. Sao tôi chợt nhớ em quá, nhớ những buổi trò chuyện không đoạn kết, nhớ cảm giác thoải mái và chân thật. Nhớ vị capuchino thơm nồng...

Một cái kết...

Linh

Tôi mò vào facebook của Phong, tự nhủ đây sẽ là lần cuối. Đã đến lúc tôi cần tháo bỏ bộ mặt này rồi. Một dòng cập nhật của Phong khiến tôi chú ý:

“Đôi khi ta cần thay đổi. Ta sẽ mất đi nhiều nhưng cũng được không ít. Tạm biệt giấc mơ áo trắng”

Tôi thoát facebook. Tôi nhẹ nhàng tháo chiếc băng đô. Tôi treo chiếc váy trắng vào tủ và mở ra ngăn đựng quần áo ngày xưa, những bộ đồ hip hop. Đó mới là tôi.

Ngắm mình trong gương, tôi tự nhủ

- Mình đã được nhiều thứ nhưng cũng mất không ít.

Hay là tôi đã se duyên cho đứa bạn chí cốt của mình?

Phạm Hoàng Vũ